

Sygn. akt II KO 61/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

w sprawie **R.O.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 października 2019 r.,

kwestii odmowy przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego R.O., w którym domagał się on wznowienia postępowania „w sprawie IV K (...)” (postępowanie w tej sprawie zakończyło się prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...)). W sprawie tej skazanemu wymierzono karę 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. We wniosku o wznowienie nie przywołano żadnych

okoliczności stanowiących jego uzasadnienie. Skazany ograniczył się jedynie do żądania przyznania mu przez Zakład Karny aparatu słuchowego i wyznaczenia obrońcy z urzędu. Zarządzeniem z dnia 12 lipca 2019 r. wezwano skazanego do wskazania okoliczności uzasadniających, iż żądanie wznowienia postępowania mieści się w określonych przez prawo podstawach wznowieniowych. Poinformowano jednocześnie skazanego, że żądanych informacji udzielić należy w ciągu 7 dni od otrzymania pisma oraz że niewskazanie wymaganych informacji spowoduje skierowanie sprawy na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Opisane zarządzenie doręczone zostało skazanemu w dniu 22 lipca 2019 r. (10 akt SN), lecz nie wywołało ono żadnej reakcji skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego okazał się oczywiście bezzasadny, co pociągnęło za sobą odmowę jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli:

- 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (zgodnie z art. 541 § 1 k.p.k., czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 lub w art. 22 k.p.k.);
- 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że:
 - a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze,
 - b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary,
 - c) sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie zarzucanego mu czynu.

Podstawy wznowienia postępowania określone zostały także w przepisach art. 540 § 2 i 3 k.p.k. oraz w art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k., lecz przytaczanie ich jest zbędne, ponieważ, jak się wydaje, nie pozostają w żadnym związku z rozpoznawaną sprawą.

Stosownie do art. 545 § 3 k.p.k. Sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, niepochodzącego od podmiotu kwalifikowanego, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Wniosek o wznowienie w rozważanej sprawie nie został sporządzony ani podpisany przez adwokata albo radcę prawnego, co jest brakiem formalnym, lecz wzywanie skazanego do uzupełnienia tego braku było zbędne wobec oczywistej bezzasadności wniosku. Podobnie rzecz się ma z potrzebą rozpoznania zawartego w piśmie skazanego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Skoro wniosek o wznowienie nie przywołuje żadnej przesłanki mogącej być podstawą wznowienia, a skazany nie reaguje na zarządzenie wzywające go do podania takich przesłanek, to taki „goły” wniosek nie może zostać oceniony inaczej niż jako oczywiście bezzasadny.

W powyższym stanie rzeczy należało, stosownie do art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

Na koniec należy zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania na korzyść skazanego może zostać złożony w każdym czasie. Musi on być jednak sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego i opłacony. Nadto, ze względu na sformalizowany charakter postępowania wznowieniowego, wniosek taki musi mieć oparcie w wymienionych wcześniej podstawach wznowieniowych.